

[Frøde Jakobsen.]

forslaget; udrustningen figurerer ifølge sagens natur ikke her. Det gælder f. eks. de nye geværer, som jeg går ud fra at hjemmевærnet skal have sammen med det øvrige forsvar, og det gælder en mere koncentreret og derfor mere effektiv uddannelse på kursus af dem, der måtte ønske det.

Hvilke ændringer er der da i denne lov? Organisationsmæssigt er der intet revolutionerende. De 3 hjemmевærnsgræne placeres endelig helt lige i loven. Kvinder placeres endelig på lige fod med mænd.

Det er efter min mening en stor lykke, at der er grund til at vente, at hjemmевærnsloven kan blive vedtaget af et næsten enstemmigt ting. Hjemmевærnet er et nødvendigt teknisk led i vort forsvar, men det er også noget mere; hjemmевærnet er bæreren af en idé. Det er efter min mening mere end noget andet bæreren af forsvarsviljen i Danmark i dag, af en ny, utraditionel forsvarsvilje i langt bredere lag, end vi før har kendt. I arbejdet for tilgang til hjemmевærnet er det ikke nok at komme med strengt militære argumenter; det er nødvendigt hele tiden at give den brede baggrund og fortælle om: hvorfor forsvar, hvorfor Atlantpagt, hvorfor ikke neutralitet — at tale om faren, der truer, og om de værdier, som vi ikke vil miste.

Der kan være delte meninger om enkeltheder i vort forsvar; én ting tror jeg der er fuld enighed om: at det bygges op ikke for at kunne klare en krig. Kommer det til stor-krig, ja, så er det næsten lige meget, hvordan det går, for så er slaget tabt, tabt for menneskeheden. Man kan så indvende, at det jo ikke er et dansk forsvar, der kan afskrække fra det, som ville betyde noget i retning af civilisationens undergang. Til det vil jeg svare, at vort sikkerhedssystem bygger på to principper. For det første den almindelige afskrækkelse fra krig — det er ikke vor sag, det kan vi ikke gøre noget ved — men dernæst det at sørge for, at den afskrækkelse dækker også os; det kan vi gøre noget for. Dækket er vi jo ifølge Atlantpagtens ord, er der nogen der vil sige. Ja vel, jeg skal være den sidste til at skabe tvivl om Atlantpagten; men der er alligevel noget, jeg tror mere på end på papir; jeg tror på, at det kunne betyde en forskel, om den besked, vore stærkeste

allierede, amerikanerne, en dag fik, var: Danmark er blevet taget i nat — eller om den besked var: de kæmper i Danmark, de bliver ved med at kæmpe i Danmark. Måske ville det gøre en forskel for vore stærkeste allierede; det kan der være delte meninger om. Men så er det oven i købet ikke det, det kommer an på; det kommer ikke an på, hvad vi tror amerikanerne ville gøre, ja, det kommer ikke engang an på, hvad amerikanerne virkelig ville gøre. Det, som det kommer an på, det er, hvad russerne tror amerikanerne ville gøre, hvis Danmark blev overfaldet. For det hele er jo noget, som ikke må ske; det hele drejer sig om at forebygge, og derfor er det nok rigtigt, at et dansk forsvar fortæller ikke en modstander, at Danmark ikke kan tages; men det fortæller en modstander, at Danmark kan ikke tages uden kamp. Og derved fortæller det en modstander, stærkere end ordlyden af nogen traktat, at et angreb på Danmark, det betyder det forfærdelige, som der er grund til at tro at alle viger tilbage for. På den måde kommer også det danske hjemmевærn med sine beskedne våben til at spille en krigsforebyggende rolle.

Med de ord vil jeg anbefale lovforslaget til tingets velvillige behandling.

From: Jeg er i den ejendommelige situation at skulle give det ærede medlem hr. Aksel Larsen ret, i hvert fald med hensyn til en bemærkning, det ærede medlem kom med ved behandlingen af den foregående sag, idet han henviste til det uheldige i, at adskillige lovforslag var kendt af pressens medlemmer, før folketingets medlemmer selv havde fået dem forelagt.

Jeg kan supplere dette op med en bemærkning vedrørende det lovforslag, vi behandler her. Ca 8 dage før det blev fremsat, havde dagbladet Information en meddelelse om, hvad det gik ud på, og omtrent samtidig blev jeg ringet op af et tidligere medlem af tinget, hr. Lannung, der allerede på det tidspunkt var i besiddelse af et eksemplar af lovforslaget, og han ville gerne høre min mening om det nye forslag til en hjemmевærnslov. Jeg var sådan set lidt ked af, at jeg som medlem af folketinget måtte erkende, at jeg ikke havde set forslaget endnu og derfor ikke kunne udtale mig